

Ник о л а ч к о (гледа къмъ улицата)

Кои ще сж тѣзъ хора? Новъ автомобилъ...
Хубавъ автомобилъ... (Излиза)

Р а ш к о

Не се отчайвай, Аничке. Тя ще се нареди.

А н и ч к а

Нѣма да си отида у дома... Не искамъ да се погребя въ провинцията. Да седя въ кѣщи и да чакамъ да доде нѣкой да ме вземе. Не! Азъ искамъ да работя, да съмъ срѣдъ живота, да бѣда полезна... Отъ малко-малко да съмъ полезна, да има смисълъ, че живѣя. Искамъ да съмъ човѣкъ, не само жена... Нѣма да си отида! Обещахъ на тати, но нѣма... Ще стоя тукъ...

Р а ш к о

Отчайване не трѣбва, туй е главното. Сиречь, отъ лошо по-лошо има.

(Влиза Струмски, облѣченъ въ елегантенъ спортенъ костюмъ. Той се отправя къмъ Рашко, но непрекъснато поглежда къмъ Аничка.)

С т р у м с к и

Ето ви клещитѣ, драги. Благодаря ви.

Р а ш к о

Направихте ли автомобиля?